

**Szy Ferenc
(1923–2014)**

Kanadában elhunyt az UBC Soproni Divisio emeritus tanára. Szy Ferenc 1923. augusztus 22-én a burgenlandi Lakompakon (Lackenbach) született, ahol erdőmérnök apja az Esterházy Hitbizománynál

szolgált. A család később a Zala megyei Lentibe költözött, ahol gyermekkorát töltötte. Már akkor megmutatkozott a természet iránti érdeklődése. Az apa gyakran magával vitte szolgálati útjaira, ahol fokozatosan ismerkedett meg az erdők növény- és állatvilágával. Az 5 fiút nevelő család az iskoláztatás miatt Dombóvárra költözött, ahol a középiskoláit végezte. Lakásuk a városi uszoda közelében volt, a nyarakat kiváló versenyzóként rendszeresen ott töltötte.

1941-ben beiratkozott Sopronban az Erdőmérnöki Karra, ahol hamar egymásra találtak a vadászat iránt érdeklődők – Paál Endre és Hopp József, később kiváló vadászati szakemberek –, akikkel haláláig szoros barátságot tartott. A Hitbizománynál dolgozó szülők gyermekeiként rendszeres meghívást kaptak Kapuvár környékén a többnapos fácán- és nyúl vadászatokra.

Oklevelét 1947-ben szerezte meg. Első munkahelye Miskolcon a Megyei Vadászati Felügyelőség volt. 1948-tól az erdőrendezésben az erdőhatárkiméréseket végezte és üzemterveket készített. Szabad idejében állami területeken és vadásztársaságnál is vadászott. Fegyvertartási engedélyét 1952-ben minden indoklás nélkül bevonták, ami súlyosan sértette, ezért és családi okokból is Sopronba költözött. Az Erdészeti Egyetem Növénytan Intézetében volt adjunktus. A régi barátokkal a tanadások során volt lehetősége a vadászatra.

Az 1956-os soproni események során az ifjúsággal és az oktató személyzettel együtt a kanadai kormány meghívására a Vancouveri Egyetemen folytatják az oktatást. Ott is az erdészeti növénytant (anatómia, morfológia, dendrológia, növényföldrajz) oktatja. Szy Ferenc feleségével és két gyermekével kezd új életet Kanadában.

Az oktatói munka befejeztével 1961-től a Kanadai Erdészeti Minisztériumban kapott állást, ahol az őserdők felmérésével és a faállomány leírásával foglalkozik. Ez idő alatt él az oltani vadászati, horgászati lehetőségekkel. 1988-ban vonul nyugállományba.

A Terra Print kiadásában 2006-ban megjelent *Vadászéletem Kanadában* című könyvében részletesen leírja Brit-Columbia erdeit, fajfajait és annak állatvilágát. Naplószerűen olvashatók a nagyvad (medve, fekete farkú szarvas, karibu, havasi kecske, vadjuh), fajt, és vízivad vadászatával kapcsolatos élményei. Életszerűen írja le az őserdei viszonyokat, a vad elejtésével, kezelésével járó, embert próbáló erőfeszítéseket. A sorokból a természetet tisztelő és szerető, rendkívüli tapasztalatokkal és fizikai erőnléttel bíró ember képe bontakozik

ki, aki sem mennyiségben, sem minőségben nem a rekorderedményre törekedett. A természet csodálata, az azzal való szoros kapcsolat minden esetben felüdülést hozott számára.

Több cikket közölt a hazai Vadászlapon a kanadai vadászati és horgászati lehetőségekről. Figyelemmel kísérte a hazai vadgazdálkodás helyzetét. Az Erdészeti Lapokban (2011. okt.) *Soprontól Vancouverig* címmel terjedelmes cikkben számol be a soproniak UBC Erdészeti Fakultásán való beilleszkedéséről, a selmeci szellemről, ami sokukat segítette át a nehéz időszakon.

A vadászatot időskorában is folytatta, tapasztalatai és helyismeretei mindig sikert hoztak. A tavaly őszi tervezett vadászata betegsége miatt már elmaradt, augusztus 19-én az örök vadászmezőkre költözött.

A nekrológ írója fájdalommal emlékezik a firmára, a soproni szalonka- és egyéb vadászatokra, köszöni a Kanadából küldött beszámolókat, fotókat és az erdész-vadász barátságot.

Nyugodjál békében!

Dr. Erdős László

**Csáki Imre
(1978–2015)**

Az első megdöbbenéstől levegőt sem kaptam, mikor telefonon közölték a megváltoztathatatlant hírt, Imre péntek reggel meghalt. Szabadságon voltam, így a csütörtöki értekezleten nem találkoztunk, de

szabadság előtt hosszú telefonbeszélgetésben terveztük az előttünk álló feladatokat. Megbeszéltük, hogy állnak az ápolások, hol vágunk fát, milyen kísérletbe fogunk bele. Szokásos módon megállapodtunk, hogy hamarosan időt kerítünk rá, hogy együtt üldözzük a rókákat a nyár esti tarlókon, de... Most már nélküle kell megcsinálni, amit együtt akartunk.

Imre Szegeden lett erdésztechnikus, utána jött Sopronba, és sok küzdelem árán erdőmérnök lett. A végzés előtt csábítottuk, jöjjön a nemzeti parkhoz. Kötélnek állt. A Marosra kerestünk egy határozott, szorgalmas, sokat bíró kollégát. Ilyen volt. Sokat bírt, sajnos nem mindent.

Nagyon szerette a családját, élt halt értük, mindig emlegette az Ő kisfiát. Azt mondta sok a papírmunka, de majd akkor csinálom, ha a fiú elaludt, tőle nem veszem el az időt, inkább az alvást hagyom ki. És persze ott voltak a madarak, őket is nagyon szerette, rájuk is büszke volt. Mesélte, hogy már külföldi kérője is van az egyiknek, a télen megcsodálta, vinné tenyésztetni...

Most már minden más lesz. A Kisfia, a Felesége, a madarai, az erdő hiába várja, már nem jön. A montági róka fellelegeznek, már nincs, aki ilyen kitartóan üldözze őket. Már nincs terv, nincs munka, nincs szórakozás. Csak a csend maradt, és az üresség, a szobában, a természetben, és a szívünkben... Aztán fel kell állnunk, kézbe kell venni a

szerszámot, és dolgozni tovább, Ő is így szeretné.

Küzdelmes életét szűkre szabta a Teremtő, de hálásak lehetünk, hogy ismerhettük, szerethettük, és biztosan tudom, hogy ha Istennek az volt a terve, hogy neki csak ennyi adasson, akkor meg fog minket vigasztalni, segít a gyász terhet elhordozni a családjának, a barátainak.

Azzal köszönök el tőled, amit a búcsúztatón is énekeltünk:

„S ha az, ki elment közülünk,
Eszedbe jut megint,
Köszönts reá „jó szerencsét”...

Kedves barátom Isten Veled! Jó szerencsét!

Czanka Gábor

**Obermayer György
(1932–2015)**

1932. november 15-én született Budafokon. Nyolcgyermekes munkáscsaládban, hét nővére után. Szeretetteljes, egyszerű környezetben nevelkedett; az elemi után elvégezte a polgári iskolát is. Hajdani

osztálytársaival idős korában is, élete végéig jó barátságban voltak. A középiskolát az Oleg Kosevoj Intézetben végezte, ahol alapvetően meghatározódott világnézete, sorsa. Ösztöndíjjal a Szovjetunióba, Harkovba küldték tanulni. Az ottani Mezőgazdasági Akadémia Erdészeti fakultásán szerzett erdőmérnöki oklevelet, amit honosítottak.

Hazatérve, az Ugodi Erdésznél beosztott, majd vezető, az Erdőmérnöki Főiskolán adjunktus. 1960. januártól 1977. április végéig a szegedi Erdészeti Technikum igazgatója, ahol 1959-ben újraindították a mezőgazdasági képzést is. Ugyanekkor az Ásotthalmi Erdészeti Szakiskolának is igazgatója 1963-ig, annak önállóvá válásáig.

Az erdőművelés tanítása mellett a gyakorlati oktatás fejlesztése volt a szívügye. Saját csemeteket, gépműhely, mezőgazdasági gyakorlóállomás, faipari műhely segítette az ásotthalmi erdő mellett az erdészeti, a térszerek, állami gazdaságok területeinek szomszédságában az oktatást. 1977 áprilisától visszatért a gyakorlati erdőgazdálkodáshoz. A Soproni Tanulmányi Erdőgazdaság igazgatójaként 1991 júliusáig szintén szívügye volt a mérnök- és technikushallgatók oktatása. Működése alatt épült az új fűrészüzem, és létesültek vadászházak, közjóléti, idegenforgalmat is szolgáló létesítmények. Bekapcsolta a gazdaságot a külkereskedelembé.

Kapcsolatai az irányító hatóságokkal már szegedi működéseitől jók voltak, azokat az általa vezetett intézmények, munkatársai, beosztottjai javára használta.

Közösségi ember volt. Társadalmi életbeli tevékenységét jól jelzi, hogy vezető léte a MEDOSZ Szakszervezet elnökségi tagja volt. Nem törekedett elismerésekre. Kapott Erdészeti Kiváló Dolgozója, Vadas Jenő Emlékérem, Pro Juventute, Ifjúságért Érdemérmeket. Legbűszkébb a gyakorlati

oktatást díjazó Nagyváthy János-émlékremre volt.

Nyugdíjasként hajdani iskolatársai, volt munkatársai, szomszédjai barátságát kereste. Egyszerűen, visszavonultan élt. Nem vágyott közéletre, hívságokra. Hajdani tudományos kutatásai kéziratban maradtak.

Búcsúznunk Tőle; az egykori iskolatársak, munkatársak, barátok, szomszédok. Búcsúzik sok-sok tanítványa; erdész- és mezőgazdász-technikusok, vadásztársak.

Mi is, akárcsak felesége, gyermekei, unokái, rokonai, őrizni fogjuk emlékét. Elvű munkásként, küzdő évtizedeket élt, nyugodjon békében!

Hamvait szűk családi körben szórták a Sopron-Szárhalmi erdő fái közé.

Dr. Bársony Lajos

Szente László (1940–2015)

*„Szeretnék néha visszajönni még
Ha innen majd a föld alá megyek,
Feledni nem könnyű a föld ízét,
A csillagot fönn és a felleget.”*

Az 1964-ben végzett aranydiplomás évfolyam nevében szeretnék tisztelegni búcsút venni Szente Lászlótól, aki Sopronban 5 évig évfolyamtársunk volt. Nehéz a búcsú szavait elmondani egy olyan emberről,

akivel jó barátságban voltunk, és aki mindig nagyon közel állt hozzánk. Szomorú szívvel hajtunk fejet a hamvait őrző urna előtt. Halála nem ért bennünket váratlanul, élete hosszú idő óta ádáz küzdelem volt élet

és halál között. Tudtuk, éreztük, hogy közeledik életútjának végállomása, mégis szíven ütött bennünket a szomorú hír: Szente Laci meghalt. Mérheterlen sok szenvedés után végül a halál került ki győztesen, ő pedig elköltözött egy másik világba, ahova egyszer mindannyian megérkezünk.

Bevallom, nehéz volt elhinnünk, hogy egy örökké tevékenykedő színes egyéniségtől kell megválnunk, akivel együtt töltöttük a szépséges soproni időszakot, az egyetemi éveket, ifjúságunk gyönyörű idejét. Emlékszem, Szente Laci a mozgalmas, eseménydús, örökké vidám diákélet részese volt, benne volt minden tréfában, a tarokkpartik oszlopos tagja volt, és nem utolsósorban kiváló kosaras volt az akkori SMAFC csapatában. Kedvenc időöltése volt az olvasás. Most is előítem van a kép, ahogy Laci - kapcsolva a külvilágot - elmerült valamelyik olvasmányában.

Az egyetemi évek után életútja a szegedi Kiss Ferenc Erdészeti Technikumba vezetett, ahol nyugdíjazásáig dolgozott. Igazi tanárember lett belőle, akinek kezei alól megszámlálhatatlanul sok fiatal erdész került ki. Sokan közülük hozzánk, egriekhez jöttek, valamennyien elismeréssel és jó szívvel emlékeznek Szente tanár úrra. Azok közé a pedagógus vénával megáldott tanárok közé tartozott, akiket diákjai megtartanak jó emlékezetükben. Az erdőmérnöki diploma mellé erdőmérnök-tanári oklevelet szerzett.

Soproni éveinkben még nem tudtuk, hogy létezik egy másik énje, amely a tanári hivatás mellett kinn a gyakorlati évek során bontakozott ki: ez pedig a vadászat, amelyet szintén magas színvonalon művelt, és igazi szenvedélyes vadász vált belőle. Az e téren betöltött tisztségei, a kitüntetések – Nimród Érdemérem, Hubertuskereszt –, valamint az általa írott *Vadgaz-*

dálkodás c. tankönyv fémjelzi munkálkodását. Mindezeket kiegészíti a vadgazdálkodási szakmérnöki oklevél.

Szakmai pályafutásának csúcspontjára érkezett, amikor 2003-ban megkapta az erdészek egyik legmagasabb kitüntetését, a Kaán Károly-díjat. Azt hiszem, erre bőségesen rászolgált.

Évfolyamunk, a 64-esek csapata az utóbbi évtizedben minden évben találkozót tart változó helyszíneken, ezekre az élők szinte teljes létszámban eljönnek. A sort Szente Laci indította el, amikor bejelentette, hogy Szegedre invitálja az évfolyamtársakat, és az itteni kollégákkal megszervezték egy igen sikeres összejövetelt. Sajnos, az utóbbi évek találkozóin az egyre előretörő betegsége miatt már nem tudott részt venni, legnagyobb szomorúságára tavaly az aranydiplomát sem tudta átvenni személyesen.

Idei találkozónkat május végén tartottuk Baján. Laci nagy akarattal tervezte, hogy ide mindenképpen eljön, azt mondta akkor, hogy találkozni szeretne évfolyamtársaival, lehet, hogy ez az utolsó alkalom. Ekkor azonban már nagyon beteg volt, nem tudott eljönni. Állandó telefonkapcsolatot tartottam vele, utolsó alkalommal elhaló hangon ennyit mondott: „nagyon rosszul vagyok, ne haragudj”, és letette a kagylót. Ezek voltak az utolsó szavai hozzám.

Ma 2015. június 17-ét írunk és nyár van. A gyorsan múlt időben hamarosan itt az ősz, a karácsony, az újév, és tavasszal újra kizöldülnek az erdők. Az öreg erdők fái alatt megjelenő újulat magában hordozza a jövő hitét és reményességét. Az idős erdészeket felváltják a fiatalok és helyébe lépnek az eltávozóknak. Ez az élet rendje. Szente Lászlót közelről ismertem, tudom, hogy egyéniségéhez, szelleméhez az áll közel, ha a tragédia után nem a szomorúság vesz rajtunk erőt, hanem újra visszaköltözik szívünkbe a derű és a remény.

És most a családtagokhoz szólok, akik a legnehezebb időket élik, tudom, hogy ez a szomorú történet még hosszú ideig beárnyékolja napjaikat. Szívemből kívánom valamennyi hozzátartozónak, legyenek erősek, legyen erejük felülemelkedni a történeten, térjenek vissza az élet hétköznapijaiba. Ha a gyermekekre, unokákra, a bennünket követő nemzedékek sorára gondolnak, akkor talán könnyebben, lelki megbékéléssel fogják viselni a gyász fájdalmát.

Kedves Laci! Alias Kopasz és Alias Kályhás!

Most egy életút végére érve az évfolyamtársak, barátok nevében mondhatom és ígérhetem, hogy kedves lényedet szívünkbe zárjuk, emlékedet elsősorban nem a szavak, nem a hideg márvány és csillogás fogja őrizni, hanem életünk, munkánk és szívünk melege.

Búcsúzól szeretném letenni a sírra - jelképesen, mint virágcsokrot - az ősi selmeci dal néhány sorát:

„ha béke nem jutott Neked,
míg nap süttött Reád,
megadja Néked most e sír,
Pajtás, jó éjszakát!”

Elhangzott 2015. június 17-én, Szegeden.

Wagner Tibor

Fotó: Werner Jacobi